

تشخیص بیماری

بیماری مزمن کلیه در وهله اول با آزمایش خون و ادرار تشخیص داده می‌شود که عملکرد کلیه را اندازه‌گیری می‌کنند. این آزمایش‌ها، تست‌های عملکرد کلیه نامیده می‌شوند که نه تنها برای تشخیص بیماری مزمن کلیه، بلکه برای ردیابی روند پیشرفت بیماری و پاسخ فرد به درمان نیز استفاده می‌شوند.

برخی از آزمایش‌های مورد استفاده برای ارزیابی عملکرد کلیه:

آزمایش کراتینین سرم (SCr) ، میزان کراتینین خون را اندازه می‌گیرد.

آزمایش GFR ، که از آزمایش SCr برای تخمین میزان خون عبوری از گلومرول بر حسب دقیقه استفاده می‌شود.

آزمایش آلبومین ادرار، میزان پروتئین آلبومینی که به طور غیرطبیعی از ادرار دفع می‌شود را اندازه می‌گیرد.

آزمایش‌های تصویربرداری مانند سونوگرافی، اشعه ایکس و توموگرافی کامپیوتری (CT) در درجه اول برای تشخیص آسیب یا نظارت بر تغییرات در کلیه‌ها استفاده می‌شوند.

برای به دست آوردن نمونه‌ی بافت کلیه برای ارزیابی در آزمایشگاه، ممکن است نمونه‌برداری نیز انجام شود. نمونه‌برداری اغلب زمانی انجام می‌شود که در ادرار به علت ناشناخته‌ای، خون مشاهده شود و یا ESRD تشخیص داده شود.

علت‌های به وجود آمدن این بیماری

بیماری مزمن کلیه زمانی اتفاق می‌افتد که یک بیماری خاصی عملکرد کلیه را مختل کرده و باعث آسیب تدریجی و برگشت‌ناپذیری به ساختار کلیه شود. حدود ۷۵٪ کل موارد بیماری مزمن کلیه در ایالات متحده ناشی از این سه بیماری است:

دیابت

فشار خون بالا

گلوومرولونفریت (التهاب فیلترهای کلیه به نام گلومرول و نفرون‌ها)

سایر علت‌های کمتر شایع این عارضه شامل بیماری‌های خود ایمن مثل نفروپاتی ایمونوگلوبین آ (IgA nephropathy) و لوپوس، بیماری‌های ژنتیکی مثل بیماری کلیه پلی‌کیستیک، انسداد طولانی‌مدت مجاری ادراری (از جمله سنگ کلیه) و عفونت‌های مکرر کلیه هستند.

بیماری مزمن کلیه در سیاه‌پوستان، افراد مسن، افراد سیگاری، چاق و افرادی که سابقه بیماری کلیوی دارند، شایع‌تر است.

بیماری مزمن کلیه CRF از دست دادن تدریجی عملکرد کلیه است که می‌تواند به هر علتی از دیابت و فشار خون بالا گرفته، تا عفونت‌های مکرر و انسداد مجاری ادراری رخ دهد. بیماری مزمن کلیه توانایی واحدهای عملکردی کلیه-نفرون‌ها را در تصفیه ضایعات و تنظیم آب و اسید خون مختل می‌کند.

علائم بیماری چیست؟

اگر چه ممکن است در مراحل اولیه هیچ نشانه‌ای از بیماری وجود نداشته باشد، اما علائم با گذشت زمان پیشرفت می‌کنند

ادم (ورم)، خستگی، و فشار خون بالا در این بیماری رایج است

بیماری مزمن کلیه را می‌توان به کمک آزمایش‌های خون و ادرار تشخیص داد..

برخلاف نارسایی حاد کلیه، که به سرعت پیشرفت می‌کند و به طور بالقوه برگشت‌پذیر است، بیماری مزمن کلیه یک بیماری طولانی مدت است که در آن آسیب به کلیه‌ها دائمی و پیش‌رونده است.

بیماری مزمن کلیه می‌تواند تا مرحله‌ی نهایی پیشرفت کند که بدون دیالیز یا پیوند کلیه، کشنده است.

کد مستند:
GCC-PA-79-05

دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی شیراز

«بیمارستان امام خمینی (ره) استهبان»

بیماری مزمن کلیه CRF

تهیه کننده: رحیم فریدونی سرپرستار بخش ICU با

همکاری واحد آموزش ضمن خدمت

منبع: پرستاری برونر سوارث

تاریخ تدوین: فروردین ۱۳۹۸

تاریخ بازنگری: فروردین ۱۴۰۲

کنار آمدن با بیماری:

اگر شما و یا یکی از عزیزانتان به بیماری مزمن کلیه تشخیص داده شدید، یادگیری کنار آمدن با این بیماری مشکل خواهد بود.

برای زندگی کردن با بیماری نامشخص، باید روی عواملی که می‌توانید کنترل کنید، تمرکز کنید و یک شبکه پشتیبانی ایجاد کنید که بتواند به عادی شدن بیماری مزمن کلیه در زندگی کمک کند

در این جا فقط برخی از کارهایی است که می‌توانید انجام دهید:

به صورت منظم ورزش کنید

سیگار نکشید

راههای برای مدیریت استرس خود پیدا کنید

قفل موفقیت را با کلید آموزش باز کنیم.

با آرزوی بهبودی و سلامتی روزافزون

درمان

درمان بیماری مزمن کلیه با سه هدف انجام می‌گیرد: درمان علت اصلی بیماری، کاهش پیشرفت آسیب کلیوی، و به حداقل رساندن هر گونه آسیبی که به اندام‌های دیگر ممکن است وارد شود؛ که عمدتاً شامل قلب و رگ‌های خونی هستند.

گزینه‌های مربوط به درمان بر اساس علت اصلی بیماری متغیر است.

رژیم کم پروتئین به جلوگیری از تجمع محصولات جانبی ناشی از متابولیسم پروتئین کمک می‌کند.

محدودیت سدیم، پتاسیم و فسفر در رژیم غذایی ممکن است برای جبران تجمع این الکترولیت‌ها در بدن لازم باشد.

داروهای ضد فشار خون مانند مهارکننده‌های ACE یا مسدودکننده‌های گیرنده آنژیوتانسین ممکن است برای کنترل فشار خون بالا استفاده شود.

داروهای استاتین مانند لپیپتور (آتورواستاتین) ممکن است برای کاهش کلسترول، شایع در افراد مبتلا به بیماری مزمن کلیه تجویز شود.

مکمل‌های اربیتروپوتین

داروهای ادرار آور (water pills, Diuretics) مانند لازیکس (Lasix)، ممکن است برای از بین بردن مایعات اضافی بدن استفاده شوند.

مکمل‌های کلسیم و ویتامین D ممکن است برای جلوگیری از آسیب استخوانی و کاهش خطر شکستگی تجویز شود.